

la farga

Revista de Salt

Any XXXVII. Núm. 231 - maig 2006 - Preu 1,80 €

Any XXXVII.

Activitats del mes

CASAL DE JUBILATS

- Dia 18 de Maig.- Excursió a Santa Coloma de Queralt. Sortida a les 8 del matí; dinar al restaurant CASTELLOLI, bufet lliure. Preu 30 €.

- Dies del 2 al 8 de Juny.- Excursió de 7 dies al País Basc. Preu 520 €. Primer pagament el 28 d'abril. Segon pagament el 30 de maig

XIRUCAIRES

- 7 de maig: 6a ETAPA GR-92: L'ESCALA – TORROELLA DE MONTGRÍ - Ruta pel sender de la costa d'unes 5 hores.

- 13 i 14 de maig: CAP DE SETMANA D'ESCALADA A VILANOVA DE MEIÀ - Sortida d'escalada

- 27 i 28 de maig: ASCENSIÓ AL PIC DE PERDIGUERO - Sortida d'alta muntanya

TEATRE DE SALT

- Divendres 5 de maig 21h LOS MODERNOS "Breve desconcierto breve" 18 €

- Dissabte 13 de maig 19h LA CASETA DE XOCOLATA CORAL ROSSINYOL I ALIMARA

- Diumenge 14 de maig 19h LA CASETA DE XOCOLATA CORAL ROSSINYOL I ALIMARA

- Dissabte 20 de maig 19h LA CASETA DE XOCOLATA CORAL ROSSINYOL I ALIMARA

- Diumenge 21 de maig 19h LA CASETA DE XOCOLATA CORAL ROSSINYOL I ALIMARA

- Dissabte 27 de maig 21h DRUMCUTS Amores Grup de Percussió 18 €

LA MIRONA

- 05/05 COSTO RICO LA MIRONA (SALA 1)

- 06/05 FESTA KINBEDEBALL LA MIRONA (SALA 1)

- 12/05 OJOS DE BRUJO - FESTIVAL INSOMNI LA MIRONA (SALA 1)

- 13/05 NAJWA - FESTIVAL INSOMNI LA MIRONA (SALA 1)

PISCINA MUNICIPAL

- Del 24 d'Abril fins el 22 de Juny.- Curs de natació per a nens i nenes de 4 a 8 anys. Preu 85 €. Inscripcions al Tl. 972 23 60 21

BIBLIOTECA JAUME MINISTRAL

- Dia 25 a les 8 del vespre.- Grup de lectura, comentarem el llibre "L'Antropòleg Innocent: Nota, Des d'una cabana de fang. Autor: A. Nijel Barley. L'antropòleg Pep Ros i Nicolau en serà l'introduïdor.

CASA DE CULTURA LES "BERNARDES"

Exposicions:

Pintures de Jordi Bofill i Miquel Font a les 3 sales grans.

Pintures d'Ivan Morales a la sala de Sant Jordi.

Pintures d'Adrià Sanz a la sala del Porxo.

GARATGE INTERNACIONAL

ROBERT VIDAL, SA.

CONCESSIONARI

Alfa Romeo **FIAT** **LANCIA**

Índex

Agenda	2
Editorial	3
Entrevista	4
Ensenyament	6
Historia	6
Cultura	8
Salut	9
Notícies	11
Col·laboració	15
Excursions	20
Teatre	21
Gent Gran	21
Música	22
Esport	23
Col·laboració	24
Gastronomia	25
Demografia	26
Poti-poti	27

Joves al carrer

Els joves que el 1968 es van revolucionar pels carrers de París demanaven tenir més que el que havien aconseguit els seus pares. Ara els fills d'aquells joves es tornen a revolucionar per aconseguir no perdre el que tenen, però tampoc articulen propostes o solucions. Els anys d'or del capitalisme, la dècada dels seixanta, van fer creure als europeus que el progrés era lineal. Exigien més llibertats públiques però podien tenir la confiança que amb esforç es guanyarien un futur. L'estabilitat laboral era factible i certament molts pares van poder gaudir dels ingressos necessaris per donar als seus fills la infantesa que ells haurien volgut per a si mateixos. Els ho donaren tot, alhora que els inculcaven la necessitat d'estudiar, d'anar a la universitat. El cas contrari era dramàtic. Així, aquests nois i noies van créixer en un món ideal, enganyats per la televisió i el cinema, educats per tenir èxit a la vida i confiats que viurien millor que els seus pares. Això sí, sense massa consciència del molt que costa tenir quelcom.

Avui el context econòmic ha variat. Aquell sistema no era sostenible i la globalització comporta un mercat lliure de mercaderies i treballadors a nivell planetari. Això vol dir que l'estabilitat se substitueix per la flexibilitat i unes condicions laborals precàries. I ser doctorat en el que sigui ja no és garantia de gaire res si el títol no s'obté en un centre elitista. El resultat, doncs, és una generació de canalla sobreprotegida i desencantada, que no entén que li donin un cop de porra quan reclama obtenir el que la societat li ha promès. S'impacienta i de sobte es troba que no té cap dret genètic de viure millor que els seus progenitors i que tot és molt més difícil, llarg i lent. No està fet al sofriment personal i després vénen les depressions o la voluntat de despenjar-se del món, ocupant cases abandonades, cremant contenidors o bevent desmesuradament al carrer, per no parlar d'altres mètodes d'alienació. D'altra banda hi ha fam de diner fàcil i abundant per part dels propietaris del sistema productiu, a qui poc importen les conseqüències socials del seu enriquiment. Certament és una actitud poc intel·ligent i no sabem fins a on pot arribar el neoliberalisme sense que el sistema se li giri en contra, però de moment la manca d'alternatives serioses fa que sobreviure sigui, sense enganys, tan o més difícil que com ha estat sempre.

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

miembre de:

(≡) A C P C
 Associació
 Catalana
 de la Premsa
 Comarcal

ANY XXVII NÚM 231 MAIG DE 2006

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
 Passeig Verdaguer, 1
 Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78
 A/e: farga@viladesalt.org

COORDINADOR: Ramon Torramadé

CONSELL DE REDACCIÓ: Rafel Sala,
 Ramon Torramadé, Agapit Alonso i Pont,
 Joan Boada, Carme Torrent, Joan Corominas,
 Agnès Cabezas, Lluís Mateu, Anna Clarà i Josep M. Pla.

COL·LABORACIONS:

David Vila, Josep Boó, Oriol Pallàs, Fermí Sidera, Ferran Márquez, Robert Riera, Laura Albertí, Pere Salvatella, Baldomer Gudayol.

PORTADA: Viola, foto de Manel Xifra.

MAQUETACIÓ: 7 de disseny

CORRECCIÓ: Toni Rusalleda

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmerola

ADMINISTRACIÓ: Rafel Sala

IMPRESSIÓ: Impremta Pagès

DIPÒSIT LEGAL: GI-356-1979

amb la
 col·laboració de:

Generalitat de Catalunya

La Bodega: un lloc dels que ja no en queden

Caliquenyos, "callos", cigalons i canaris sense plomes.

Nom: Lluís Casas Codina, Carme Franc Colomé (i les seves filles Roser i Margarida)
Edat: 81 en Lluís i 74 la Carme
Nascut i resident: a Sant Martí Sacalm, viuen a Salt des de que es van casar, el 1950
De professió: Al càrrec de la Bodega des de fa 55 anys. Els podeu trobar al carrer Major, 251.

En queden ja ben poques, d'aquestes tavernes a l'antiga. Regnes de la tapa de 'callos' i el cafè curt; comtats de fàries i llargues partides de cartes. Tantes històries al voltant d'un 'carajillo' de rom, whisky o 'soberano' que se'n podria escriure un, dos o quinze serials de sobretaula. Es tracta de les darreries de tota una cultura, una època en què les taules del diumenge s'emplenaven de vermut i 'berberetxos'. D'un temps en què no es podia anar al camp sense haver-se escalfat el cos amb una bona 'barreja'. Avui dia, per la finestra de La Bodega, s'hi pot observar encara un bocí d'aquest món habitat sobretot per gent gran. Jubilats que segueixen repartint cartes mentre parlen del temps, del futbol i d'aquells que ja no hi són.

Parlem amb la Carme, la mestressa, perquè ens faci cinc cèntims de tota una vida darrere el taulell.

- Així que us jubileu?

- Doncs sembla que sí! És que aquest local no és de propietat, hi som de lloguer i està previst que tot aquest bloc se'n vagi a terra per fer-hi pisos nous. I bé, ja tenim edat per jubilar-nos, de fet.

- Tota la vida aquí, oi?

- Per Sant Jaume farà 56 anys que hi som. I, a més a més, vivim aquí al costat. Les nostres filles han nascut aquí.

- I com va ser que vinguéssiu a Salt a fer-vos càrrec del bar? Perquè sou de Sant Martí Sacalm, em deies ...

- Sí, en Lluís era del mas Bruguera de Sant Martí i jo del mas Roure. Ell, per aquell temps, duia un camió. Transportava cotó i altres materials per tota la província. Encara era solter i passava sovint per La Bodega. Es va assabentar que la mestressa se'l traspassava i vam decidir venir a viure aquí i dedicar-nos al bar just després de casar-nos.

- I es diu La Bodega perquè abans era una bodega?

- Si ho havia estat antigament no ho sé. Quan nosaltres hi vam venir ja era com és ara. Sí que hi havia alguna bóta al fons del local, o sigui que suposo que es devia vendre vi a granel -abans era molt comú vendre vi en bars, colmadors-, però nosaltres ho vam treure i no en vam pas vendre mai, de vi.

- I què en diuen els "parroquians", del fet que tanqueu?

- Bé, els que vénen cada dia sí que ho trobaran a faltar. Els clients de pas, diguem-ne, no tant, aniran a una altra banda; avui dia tothom s'espavila. Ara, els de tota la vida suposo que sí, que ho trobaran a faltar. I jo també!, perquè és una activitat que tens, una motivació per llevar-te cada dia. A més a més, t'he de dir que tenim una clientela molt maca i de tota la vida, que sempre han estat aquí com a casa, encara ara!

- A quina hora s'obre i a quina hora es baixen les portes de La Bodega?

- Obrim a dos quarts de set del matí i tanquem al vespre, allà a les 9 o les 10, depèn. Això avui dia, però anys enrere jo recordo haver tingut gent engrescada amb les cartes fins passades les cinc del matí i l'endemà a dos quarts de set, sant tornem-hi!

- Déu n'hi do! I tanqueu algun dia a la setmana? Feu vacances a l'estiu?

- Només tanquem els diumenges a la tarda de l'estiu, excepte per la Festa Major.

- I quins eren els moments de més clientela?

- El dia que havíem tingut més gent era el diumenge al matí, perquè venia molta gent a fer el vermut. I els dissabtes a la tarda, el moment de la partida, també hi venia força gent. Aquí es jugava i es juga sobretot al canari.

- Sí, perquè veig que encara hi ve gent a jugar la partida.

- Fa 50 anys que juguen i sempre a la mateixa taula!

- I entre setmana?

- A les 4 de la tarda venien molts senyors a fer la copeta i la partida, just abans d'anar cap a l'hort o cap a la fàbrica. L'altre moment important eren els vespres, quan la gent sortia de treballar venia a prendre alguna cosa fins a l'hora de sopar. Tot aquest jovent que venia, però, es va anar casant, van tenir fills i bé, ara ja n'hi ha que són avis! En canvi, avui dia, hi ha més senyors grans que abans perquè en aquell temps no tenien pensió de jubilació i, és clar, venien menys.

- I partits de futbol en passeu aquí al bar?

- No, ara no. Els havíem passat quan a Salt només hi havia dues 'teles': la nostra i la de l'Hostal del Pi. Aleshores sí que teníem ple, és clar, només es podia veure la televisió en aquests dos locals de Salt.

- I de 'manduca'? Perquè fèieu tapes, oi? Quins eren els plats estrella de La Bodega?

- Cargols, "callos", ronyons... encara en cuino ara! També ous durs amb olives i pebrot vermell, calamars a la romana... El que tenia molt d'èxit també era el que en dèiem 'variati'. És una barreja de tonyina, 'berberetxos' i musclos que servíem molt quan la gent venia a fer el vermut. De 12 a 2 del migdia era l'hora punta perquè hi havia molt costum, agradava molt, fer el vermut. Avui dia això ja no passa tant. La gent prefereix fer un bon esmorzar i esperar fins a

l'hora de dinar.

- I alguna època de l'any amb especial volum de clientela?

- Per la Festa Major, que posàvem terrassa aquí a fora. Cal dir que ha canviat molt des que el carrer Major és d'una sola direcció, perquè abans, és clar, la gent passava per aquí tant si anava com si tornava de Girona i hi havia més moviment. També durant un temps vam dur el bar de l'envelat de Salt, després el de Sant Narcís... tota una vida darrera la barra!

- I com ha canviat tot plegat?

- Abans era tot més tranquil, podies marxar a comprar i la gent s'esperava que tornessis i no tinguessis pas por que toquessin res! Avui dia és diferent perquè, a banda de la clientela de sempre, hi ha molta més gent al barri, gent que no coneixes i, la veritat, no ets tan confiat.

- Un altre canvi deu ser que avui dia hi ha més senyores entre

la clientela. Ho dic perquè tinc entès que abans no era ben vist que les senyores anessin als bars.

- Tens raó. Les dones només venien, i a fora, quan teníem les taules de la terrassa per la Festa Major. Avui dia és diferent. No és cap cosa estranya veure una senyora que ve a esmorzar o a fer un tallat després de dinar.

- I el funcionament del bar, ha canviat en aquests anys? Feu servir microones o altres electrodomèstics més moderns?

- Ui, amb això sí que seguim gairebé igual que fa 50 anys. Pensa que aquí encara ho rentem tot a mà!

Agnès Cabezas Horno

La descoberta de l'entorn

Escola Bressol Municipal de Salt "El Lledoner"

Els nens i les nenes de l'Escola Bressol Municipal "El Lledoner", durant el mes de març, han estat treballant el tema dels TRANSPORTS.

Una de les activitats més enriquidores i satisfactòries per compartir amb els infants tot allò que s'aprèn a l'aula, és anar d'excursió.

Les sortides, així com les excursions, són un complement molt important del treball que es fa a l'escola amb els infants. Els nens i les nenes senten curiositat per conèixer el seu entorn i gaudeixen quan estan en contacte directe amb tot allò que van aprenent dins

de l'aula.

És per això que l'equip educatiu de l'escola hem organitzat un seguit de sortides pel poble de Salt, amb els nens i nenes de 2 anys.

L'objectiu de les visites ha estat poder fer un aprenentatge per descobriment directe, observant i vivenciant cada un dels transports treballats a priori per mitjà de contes, fotografies, làmines, ...

Hem anat a visitar alguns establiments dedicats exclusivament al món de la bicicleta i al món del motor sobre dues rodes.

A la visita ens han estat explicant les característiques i les parts més importants d'aquests

mitjans de transport. També hem pogut visitar les instal·lacions de la Policia local i hem tingut l'oportunitat de pujar a un cotxe i a una moto de policia!

Les sortides han resultat molt satisfactòries pedagògicament per a tots els infants i per a les educadores.

Volem donar les gràcies a totes les persones que han col·laborat en aquest projecte i amb l'equip educatiu de l'Escola Bressol.

L'Equip Educatiu del Centre

Casa de la Vila vella

Amb aquest nom es va anomenar Can Palmada del c/ Llarg durant molts anys. El motiu era perquè havia estat la Casa de la Vila i la 1ª Institució del poble s'hi va estar una colla d'anys.

Un cop fou propietat de la Corporació, van encarregar a l'arquitecte Martí Sureda un treball a fi de fer-hi unes obres. La particularitat d'aquest projecte fou que a la planta baixa s'hi volia construir la Casa Consistorial, en el primer pis les estades dels mestres i al pati les escoles públiques de nens i nenes. Part d'aquesta obra no es va realitzar mai en la seva totalitat, malgrat que es va condicionar la casa a fi que a la planta baixa hi haguessin les oficines de l'administració local

amb altres dependències i en el primer pis l'escola pública de nenes fins l'any 1929.

Un fet important que va tenir lloc en aquest edifici fou que la nit del 14/4/1931, ara fa justament 75 anys, es va posar la bandera republicana en el balcó de l'Ajuntament, després que la van portar en joiosa manifestació des del Centre Republicà de la pl. del Veïnat. La bandera era de la 1ª República. L'Ajuntament va romandre en aquest lloc fins al 1936 en què passà a Can Sambo-la i seguidament a Can Tarrés.

Després de la guerra hi va estar un temps fins que es va habilitar el futur cafè de la CNT/FAI a la carretera, que estava a mig construir.

Però això fou posterior.

Cronologia

20/11/1856.- El Dr. Silvestre Arbat i Estibalca, doctor en ciències mèdiques s'instal·la en una casa del carrer de Baix / carrer de Sant Gregori, que és carretera i que va al riu Ter. El Sr. Arbat va comprar la casa a Josep Ramon de Camps i hi havia un cens a favor de Pelai de Camps, fill de l'anterior. Notari: Josep Salomó, de Barcelona
9/6/1863.- La va cedir en testament al seu fill, Enric Arbat i Casanovas. Llic. en medicina i cirurgia. Casat amb Avelina Mayans i Castellà, de Sabadell.

21/7 /1877.- Passa a la viuda Avelina Mayans l'usdefruit i la nua propietat a les seves filles Assumpció

història

i Enriqueta Arbat i Mayans.
 18/7/1893.- La Corporació municipal va acordar comprar aquesta finca a fi de posar-hi la Casa de la Vila.
 17/2/1894.- Informe favorable de la Comissió Provincial.
 23 / 2 / 1894.- Acord de conformitat del Govern Civil
 29/1/1896.- Escriptura de compromís de c/v. Amb reducció de cens; notari, Adrià Margarit de Barcelona.
 2/2/1896.- El Marquès de Camps redimeix el cens que l'ajuntament vol adquirir.
 15/3/1896.- Es posa a informació pública durant 15 dies i s'informa al Consistori (aprovació) del pres-

supost extraordinari per la compra de la casa.
 19/4/1896.- Es crea la comissió per anar a parlar amb els propietaris: viuda i filles del Sr. Arbat. Es demana a Jacint Vilardell i Ramió, apoderat de les Làmines pròpies de l'Ajuntament que ingressi a les arques municipals 5.500 ptes., preu de la compra
 5/7/1896.- El dipositari Josep Martorell ingressa les 5.500 ptes. i l'Ajuntament compra la casa davant el notari Adrià Margarit.
 8/9/1896.- Comiats dels llogaters Galo Casadevall i Eugènia Llach. Se'ls dona 15 dies perquè deixin la casa.
 5/10/1896.- Inscrita la c/v a favor

de l'Ajuntament. Alcalde-president: Antoni Janès i Riera; síndic: Joaquim Rabasseda i Gironès; secretari: Rafael Turon i Bofill. Preu 5.500 ptes.
 12/9/1962.- L'Ajuntament es ven la casa.
 El projecte que l'ajuntament va encarregar a l'arquitecte Martí Sureda no es va realitzar mai en la seva totalitat, malgrat que condicionà la casa a fi que a la planta baixa hi haguessin les oficines de l'administració local i al primer pis l'escola pública de nenes fins l'any 1929. Aquest edifici és el que avui coneixem com a Can Palmada del carrer Llarg.
 Bibliografia: RPG.Tm.566, AMS. Actes.

Agapit Alonso i Pont

La Gran Guerra

Amb aquest nom es designa el conflicte bèl·lic que tingué lloc a Catalunya entre la Monarquia Hispànica i la França revolucionària de 1793 a 1795. Una vegada fou executat el rei Borbó dels francesos, Lluís XVI, Carles IV va declarar la guerra a la República Francesa per tal d'evitar l'expansió a la península de fets revolucionaris semblants. Es va establir una forta censura per ocultar el que estava passant Pirineus enllà i el clergat endegava una dura campanya d'animadversió denunciant un atac als principis religiosos més sagrats. L'arribada de refugiats a Catalunya augmentà l'hostilitat cap al país veí, però els voluntaris que en nombre insuficient vingueren d'arreu a defensar la Monarquia no comptaren amb la voluntat catalana.

Les tropes espanyoles dirigides per Antonio Ricardos ocuparen zones del Vallespir, el Conflent i el Rosselló. La manca de mitjans l'impedí prendre Perpinyà. La resposta fou contundent i la contraofensiva francesa no només foragità els espanyols, un cop mort el general Ricardos, sinó que guanyaren posicions al nord del

Principat (Alt Empordà, Alt Urgell, la Cerdanya i Vall d'Aran) i ocuparen Puigcerdà, la Seu d'Urgell i Figueres. En la defensa de Figueres (batalla de Mont-roig) moriren el caps espanyol i francès, el comte de La Unión i el general Dugommier. Davant aquella nova invasió francesa, es constituí una Junta General del Principat i es formaren cossos de voluntaris. Godoy està abandonant Catalunya a la seva sort i és una enèrgica reacció popular la que atura l'avanç francès. Un gran nombre de catalans co-neixedors del territori, denominats miquelets, mantenen la lluita. Els miquelets eren unes milícies de voluntaris que es constituïen cada vegada que calia defensar el territori durant els segles XVII i XVIII i reforçar altres cossos militars. Sorgiren durant la Guerra dels Segadors, anomenats Companyia d'Almogàvers, o durant la Guerra de Successió. Apareixen per darrer cop durant la Guerra del Francès. Després són substitu-

ïts per la Milícia Nacional.

El nou capità general José de Urrutia va recuperar la Cerdanya i establí la línia de front al Fluvià, on s'enquistà un conflicte que s'estenia pel País Basc. La signatura de la Pau de Basilea el 1795 significà la devolució dels territoris conquerits a canvi que Espanya concedís a França la part espanyola de Santo Domingo. Godoy es donà el títol de "Príncep de la Paz" i s'alià a la França revolucionària, fet que va costar dues guerres amb Anglaterra (1796-1801 i 1804-1808). Tots aquests fets van perjudicar greument el comerç i l'economia catalana, cosa que empitjorà el malestar social.

J.C.L.

gestió i assessoria
fiscal i arribada

ASSESSORIA CASELLAS

Major, 297 - baix GALT Tel 72 23 41 55 9724 51
e-mail: masburch@economistes.com

A finals del s. XIX, els Països Baixos tenien el neerlandès com a única llengua oficial, una llengua de prestigi que gaudia d'un període de prosperitat. Contràriament, Flandes, territori de parla neerlandesa integrat a Bèlgica, es trobava immers en un procés de pèrdua de la identitat nacional: l'única llengua oficial era el francès, llengua de les classes benestants, i el flamenc –nom popular amb què s'hi coneixia (i es coneix) el neerlandès– havia anat retrocedint socialment fins a esdevenir una llengua dialectalitzada i usada únicament per les classes populars en l'àmbit privat. El grau d'alienació lingüística era tan gran que qualsevol intent de promoure'n l'oficialitat era rebutjat, no només per les classes dirigents valones, sinó també pels sectors flamencs més tradicionalistes. La situació arribà a extrems gairebé surrealistes quan alguns intel·lectuals van intentar justificar que el flamenc era una llengua diferent del neerlandès. Emperò, fou en aquest context de conflicte que va sorgir el moviment flamenc, que es va adonar que l'única manera de garantir la normalització del neerlandès a Flandes era apostant per la unitat de la llengua. Després de dècades de reivindicacions, el neerlandès hi ha esdevingut l'única llengua oficial i

el seu ús social està plenament normalitzat.

Aquest exemple, un pèl llunyà, ens pot fer reflexionar al voltant d'un cas més proper. Al País Valencià, tant el català (conegut popularment amb el nom de valencià) com l'espanyol hi són oficials. Tanmateix, la classe política espanyola, sempre disposada a esquarterar realitats nacionals que no siguin la seva, comptant amb la complicitat de les classes dirigents del país, totalment curulles d'autoodi i d'animadversió envers tot allò que soni massa català, es troba immersa en un procés que pretén negar qualsevol vincle d'unió entre el País Valencià i la resta dels Països Catalans, inclosa la unitat lingüística. El darrer exemple el trobem en el redactat del nou estatut: "L'idioma valencià és oficial a la Comunitat Valenciana...", un redactat que té el suport del PP i del PSOE (PSC inclòs) i que deixa les portes obertes a una interpretació totalment secessionista de la llengua.

La finalitat d'aquesta política secessionista és evident: qüestionar la unitat de la llengua suposa qüestionar la nostra unitat com a poble i, en darrera instància, la nostra existència com a nació. I això mentre la llengua va retrocedint dia a dia...

I és que mentre els defensors de l'"idioma valencià" només s'omplen la boca de retrets

(en espanyol) contra l'evident unitat de la llengua catalana, una part importantíssima de la societat civil valenciana treballa per convertir la llengua pròpia en element de cohesió social al País Valencià. Un abisme separa, doncs, els secessionistes lingüístics, altament mediatitzats, l'única finalitat dels quals és "acorralar la llengua a un reducte folclòric", en paraules de Joan Fuster, dels autèntics defensors de la llengua, que treballen constantment a favor de la recuperació de la pròpia identitat, assumint sempre la unitat de la llengua catalana com a marc de referència. I és que només amb l'assumpció del marc territorial i lingüístic dels Països Catalans podrem avançar cap allò que tota nació ha d'ambicionar: la seva llibertat.

David Vila i Ros

Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana (CAL)

L'obesitat és una alteració de l'organisme caracteritzada per un excés de greix, que comporta generalment un augment de pes, pot ser precursora de nombroses malalties i amb l'excés de colesterol, el tabac i la hipertensió arterial són factors de risc de patir malalties cardiocirculatories (infarts, embòlies).

El tractament més important, i també la forma de prevenció més adequada, és una alimentació correcta.

A grans trets una persona adulta està en sobrepès si el seu pes supera en tres els centímetres de la seva talla que sobrepassen del metre; és a dir, una persona d'1,70 m d'alçada, com a molt hauria de pesar 73 Kg. En cas de dubte, cal consultar al vostre metge.

Recomanacions

Cal fer una alimentació ben variada, en la qual s'incloguin llet i derivats (preferentment descremats), verdura, fruita, carn, peix i ous, i

petites quantitats de pa, arròs o pastes. L'aigua és la beguda fonamental, i se n'ha de prendre força quantitat. També es poden prendre infusions sense sucre.

Totes les begudes alcohòliques (vi, cervesa, cava, destil·lats) aporten calories, per tant cal evitar-les. També aporten calories les begudes refrescants ensucrades (coles, taronjades), excepte les denominades "light".

És molt important fer al llarg del dia 4 o 5 menjades (poc abundants), i no picar entre àpats.

Cal disminuir el consum de greixos, embotits, carns greixoses, olis i mantegues, i també llaunes i menjars preparats.

És convenient evitar els sucres i

les llaminadures, sucre, mel, xocolata, galetes, gelats...

Les formes de cocció més adequades són: les planxes, els forns, els bullits i els vapors.

Punts importants a recordar

Augmenti l'exercici físic al llarg del dia, caminant o fent algun tipus d'esport, segons les possibilitats de cadascú.

Els edulcorants artificials no suposen una aportació en calories i són tolerables, sempre que es prenguin amb moderació, per endolcir

alguns aliments.

Recordi que la fruita és rica en sucres; per tant, no és convenient superar les quantitats recomanades.

És important la ingesta de verdura (sobretot crua), llegums i pa integral, per la seva aportació de fibres.

Procuri mastegar bé els aliments, assegut a taula i amb tranquil·litat.

Aquestes suggerències no s'han de seguir només un temps limitat (per exemple fins a la normalització del pes), sinó assumir-les per modificar permanentment el nostre hàbit alimentari i gaudir d'una vida més llarga i més sana.

Robert Riera Serra
Metge de l'ABS de Salt

Les cuineres del Consell Municipal de la Gent Gran de Salt realitzen, des de fa quatre anys, una intensa activitat amb l'objectiu de mostrar, aprendre o intercanviar coneixements en l'art de la cuina.

La col·laboració periòdica de diversos professionals saltencs ha esdevingut des de fa temps una de les activitats més esperades i els ha permès, a banda d'ampliar coneixements, gaudir amb l'habilitat d'aquests cuiners.

Així, la recent visita de Miquel Brugués, de la Pastisseria Costabella, va esdevenir una autèntica festa. Amb gran simpatia i profes-

sionalitat, Costabella va oferir una magnífica demostració del treball realitzat amb un producte molt apreciat: la xocolata.

El pastisser els va ensenyar a seleccionar el producte, el punt perfecte de la fosa per a treballar-lo i a crear tota una sèrie de dolços. Les cuineres de Salt van gaudir amb la creació de bombons de músic, ametlles caramel·litzades... però

la creació estrella van ser, sens dubte, unes enormes piruletes de xocolata. Circulars o en forma de triangle, de xocolata blanca, negra o amb llet, decorades amb fruits secs o llamins van captivar l'atenció (i el paladar) de tots els assistents.

La creació més divertida i aplaudida va ser, però, una piruleta amb la forma del burro català, que el pastisser va crear amb habilitat i rapidesa extraordinària.

La trobada no podia acabar millor. Costabella va canviar les eines de pastisser per la guitarra i a petició de les cuineres va cantar algunes havaneres que les assistents van corejar i aplaudir amb entusiasme.

Laura Albertí

Adigsa sorteja 7 pisos de lloguer a Salt

L'empresa Adigsa, adscrita al Departament de Medi Ambient i Habitatge, ha sortejat avui set habitatges de lloguer a Salt (Gironès) destinats a famílies i joves residents al municipi. El sorteig ha tingut lloc a les dependències mu-

nicipals. L'ajuntament s'ha encarregat de recollir-ne les sol·licituds. Els pisos, que seran lliurats properament, fan de 54 a 70 m² i tenen de dues a tres habitacions. Estan situats a diferents indrets de la ciutat i el preu del lloguer mensual

oscil·la entre els 226 € i els 295 €. Alguns dels pisos han necessitat obres de rehabilitació per ser adequats a la normativa vigent d'habitabilitat.

21 de març de 2006

Alumnes del Vallvera visiten el riu acompanyats per jubilats

Amb motiu del dia mundial de l'aigua, alumnes de primer d'ESO de l'Institut Vallvera de Salt van visitar el riu Ter a les Deveses acompanyats per persones grans de la vila, que varen fer una demostració de com es fa una inspecció mediambiental per conèixer la vida del riu; a més, els varen explicar com canviava el riu i com era quan ells eren joves.

Aquesta activitat pretenia la transmissió de valors perquè els escolars no visquin d'esquenes al riu i fer educació ambiental.

Acompanyats de jubilats de la vila, els alumnes van inspeccionar el riu i van poder comprovar la

desaparició de la resclosa d'ençà de l'última riuada i com la bassa de les cigonyes ha quedat sense aigua. Els acompanyants els van explicar com era el Ter quan ells

tenien la seva edat: era la platja de Salt, deien, no hi havia la fàbrica i portava molta més aigua!

Salt, 24 de març de 2006

Aquesta primavera les cigonyes han tornat a Salt, malgrat el daltabaix patit l'estiu del 2005 en què van morir totes les cries i el mascle de la parella establerta a Salt. Des de principis de març, la femella va començar a arreglar el niu i des del dia 20 està acompanyada d'un nou mascle.

La parella de cigonyes que els darrers tres anys criaren a Salt va patir un daltabaix important l'estiu de 2005. El 18/06/2005, coincidint amb una mortaldat de peixos al Ter al seu pas per l'àrea metropolitana de Girona, es trobaren morts al niu els quatre polls que havien nascut unes setmanes abans. També va desaparèixer el mascle, que era un exemplar procedent de la reintroducció que es va fer a Salt mateix.

Afortunadament, després de la seva estada hivernal a l'Àfrica, la femella va tornar al niu el dia 08/03/2006 i va començar a arreglar

el niu. El dia 20/03/2006 va arribar un mascle, també salvatge, i totes dues cigonyes estan arreglant-lo. Ara només queda esperar a veure si crien i poder confirmar que el 100% de les parelles de cigonyes nidifi-

cants al Gironès són salvatges.

L'Ajuntament fa formació ambiental a les escoles de Salt

L'Ajuntament de Salt i l'empresa Spora Serveis Ambientals han iniciat aquesta setmana una sèrie de xerrades d'informació ambiental a les escoles per tal de fomentar la recollida selectiva. Aquesta fórmula s'ha triat davant les dificultats que hi ha per fer arribar informació sobre aquests temes a la població adulta, tant pel poc interès que genera, com per les barreres idiomàtiques en molts casos.

Les xerrades van dirigides tant a alumnes de cycle inicial com de cycle superior i busquen familiaritzar els nens sobre els residus que es generen a les cases i fomentar els hàbits responsables (reduir, reciclar i reutilitzar).

A més, els alumnes de cycle superior coneixen els diferents sistemes de gestió de les escombraries, comprenen que la reutilització i el reciclatge suposen un estalvi econòmic i que la tipologia dels residus es determina en el moment de la compra.

El recurs educatiu té una part informativa amb una projecció de Powerpoint i una part més lúdica per reforçar els coneixements amb el joc "Avança reciclant", que dona una visió general de la problemàtica i permet la consolidació de ruti-

nes i la motivació dels alumnes. Aquest recurs didàctic arribarà a tots els centres de primària del municipi, concretament als alumnes de segon i cinquè de primària.

L'Ajuntament de Salt retira amb la grua els cotxes dels deutors

L'Ajuntament de Salt ha començat a retirar amb la grua vehicles embargats a deutors. Ahir al matí la grua es va endur el primer d'aquests vehicles que serà retingut fins que el seu propietari pagui els deutes que té amb l'administració o sigui subhastat per cobrir-los.

En total, l'ajuntament té oberts 360 expedients a deutors que acumulen deutes per import de 278.000 Euros. En la tramitació de l'expedient, la recaptació municipal embarga primerament els comptes corrents dels deutors, després els salaris o immobles i, si el deute no és satisfet, els vehicles de la seva propietat.

A c t u a l m e n t l'Ajuntament de Salt té 81 vehicles embargats per deutes que sumen 50.000 Euros i que quan siguin trobats per la grua seran retirats de la via pública.

Salt, 23 de març de 2006

Universitaris Europeus visiten Salt

Un grup d'una trentena d'universitaris de diversos països europeus ha estat a Salt aquest matí dins el marc d'una visita organitzada pel SIGTE (Servei d'Informació Geogràfica Territorial) de la UdG. Els universitaris procedents de

Bèlgica, Holanda, Portugal i Polònia han rebut informació sobre el projecte Salt 70 i han visitat la zona afectada per aquest pla i l'edifici de la Coma Cros.

Els participants formen part d'un projecte europeu intereg coordinat

pel SIGTE sobre cartografia aèria i en 3d i l'accés dels ciutadans a la informació dels projectes. La raó d'haver triat Salt per aquesta visita és la col·laboració entre el SIGTE i Salt 70 en la presentació del projecte als ciutadans de Salt.

Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa

Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Païssos Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT

L'endemà vam anar a visitar el museu natural, un museu incomparable, ple de fòssils i animals a mida real, visita obligada. Més tard el metro ens va portar fins a l'abadia de Wensminster, al costat del Parlament on s'alça el Big Ben. Després d'admirar-lo i fer-hi fotos, vam travessar el Tàmesis. Un xic més lluny, a l'altra banda del riu s'aixecava el London Eye, la nòria panoràmica de la ciutat. Abans d'arribar-hi ens va cridar l'atenció una escultura de metall, era sens dubte d'en Dalí. Després de pujar a la nòria i admirar la ciutat, vam tornar a agafar el metro per arribar a l'alberg, on ens esperava una altra nit de música i cervesa.

El penúltim dia vam dedicar-lo a visitar el Museu Britànic i el barri de Candem, famosos per les seves gangues. Aquella mateixa nit vam visitar el Ministry of Sound, una de les discoteques més famoses en el nostre país, però que allà poca gent la coneix.

Finalment vam arribar a l'alberg per preparar les maletes i marxar cap a casa. Després d'uns quants problemes amb l'autobús que arribava a l'aeroport vam aterrar a Girona.

Només em cal acabar amb un bye, bye, baby!

Anna Clarà Roura

Després de planejar-ho durant dies, vam alçar el vol en direcció a Stansted, Londres. Va ser curt el viatge, exceptuant les petites turbulències que ens van deixar blanques. Vam aterrar sanes i estàlvies i, després de carregar les maletes amunt i avall, vam arribar a l'alberg, deixant anar un sospir d'al·leluia.

Per poder aprofitar la tarda, vam decidir anar al museu de cera, Madame Tussaud's. Entre rialles, fotos, artistes i cantants vam trobar les figures estrella Victòria i David Beckham, i com deixar-los sense foto? Finalment vam sortir del museu, ens vam fer fotos al metro, amb el senyal típic de l'underground i amb les cabines vermelles.

A l'arribada a l'alberg ens esperava un karaoke, qui s'ho havia d'anar a

pensar! Vam estar-hi una estona i vam anar cap a dormir rendides.

Avui, dia 1 d'abril, a Salt, s'ha posat la primera pedra per a la construcció d'un nou CAP amb els corresponents discursos protocol·laris de les autoritats municipals i de sanitat; ens anem normalitzant i sembla que, segons les paraules de les autoritats, passem endavant amb previsió de futur. Sentint els discursos recordava la situació de 30 anys enrera quan la salut s'anava a mendicar per les escales. En faré un petit repàs, ja que segurament la gran majoria dels actuals residents a Salt no la varen viure. Posem-hi l'any 1976. Salt havia crescut molt amb tots els nous habitatges -especialment gent immigrada-, que s'aixecaven, sobretot, als carrers Àngel Guimerà i Torras i Bages; en canvi totes les visites a l'ambulatori, avui CAP, s'havien de fer a Girona. Els metges de capçalera visitaven a Salt, a les seves cases particulars, amb l'inconvenient, encara que força assumit, que la sala d'espera, mentre no

era hora de visita, era l'escala de l'edifici o el carrer quan l'habitatge del metge era una casa particular. La visita del metge tenia unes hores controlades, de tal hora a tal hora per als que no estaven aconduïts. Encara rai en les visites d'adults, el pitjor era quan s'havia de portar la mainada al pediatra; s'havien d'esperar al carrer tant si plovia com si feia sol. En aquella època va néixer l'Associació de Veïns i una de les prioritats va ser intentar acabar amb la poca atenció envers els necessitats d'atenció mèdica. Reunions amb els responsables provincials de sanitat, ja que tot depenia, segons deien, del nombre de llibretes domiciliades a Salt, i segons aquest barem, a Salt no li corresponia tenir un local apropiat per a la recepció i visita mèdica. No hi varen valer raons fins que, amb prou empenta, es va convocar una manifestació pels carrers de Salt exigint un ambulatori. Bé,

era temps de transició i tampoc les "Autoritats" sabien massa on eren. Tot depenia de Madrid, o almenys era l'excusa del responsable sanitari. Total, que una visita oficial del Secretari d'Estat per a la Sanitat a l'actual Hospital Trueta va fer possible una trobada amb el mencionat Secretari d'Estat, el qual exposant les seves raons i nosaltres les nostres, es va aconseguir tenir el primer, diguem-ne CAP, a Salt amb l'adquisició de la clínica Sambola.

Ara en poques ratlles està explicat, però penseu que estàvem annexionats a Girona i el tracte no era de menyspreu, però quasi quasi. Quan hom té la convicció que fa una petició justa, fa possible aquest capteniment per remoure consciències.

Ara s'ha posat la primera pedra del segon CAP i voldria recordar que l'Associació de Veïns, l'any 1976, hi va posar els peus.

Ramon Torramadé

Debats La Farga. Economia i treball

El passat 29 de març va tenir lloc al local social del casal de jubilats, després d'un llarg parèntesi, una nova edició dels debats que La Farga proposa als seus lectors. Sota el títol genèric de Cap on anem? vam voler tractar i debatre públicament el món del treball i la situació econòmica de la nostra societat. Vam convidar el professor Ramon Ballester, de la Universitat de Girona, que d'una forma planera i atractiva ens va proposar uns quants punts de reflexió que després van servir per desenvolupar un intens debat. L'exposició del professor Ballester girà a l'entorn de quatre punts: multinacionals i localitzacions, mercat de treball espanyol i català, model productiu i un breu comentari sobre el petit comerç i el preu de l'habitatge. Si mirem el nostre voltant ens adonem que tant els productes que adquirim al supermercat, com

en el món de la telefonia, la banca o l'electrònica, per exemple, les multinacionals dominen econòmicament les nostres vides. Però el seu objecte és maximitzar beneficis, per això destina molts diners a la innovació i a la publicitat i deslocalitza la seva activitat productiva. Produeix en els llocs on hi ha els components i la mà d'obra que necessita, cercant un tracte preferent del país que l'acull. Dissenya al primer món, però en els països subdesenvolupats troba mà d'obra barata, moltes subvencions i poc control sindical. Els nous sistemes de comunicació permeten transportar mercaderies i transmetre informació amb facilitat.

El model laboral espanyol, i català, es basen en relació als països de la Unió Europea en costos laborals mitjans, baixa productivitat i alta precarietat laboral. S'inverteix poc en innovació i ens trobem

immersos en un model centrat en el turisme i la construcció, sense reinvertir en altres sectors els excedents que se'n deriven. Això desequilibra i debilita el conjunt del sistema econòmic a mitjà termini. Tanmateix, hem passat de ser un país exportador d'emigrants a ser-ne importador, mà d'obra que s'utilitza pels treballs precaris i l'economia submergida. Aquest model ha funcionat uns anys quan competíem amb estats amb salaris superiors. Però la nostra competitivitat es basava en gammes baixes o mitjanes, més barates, degut a l'endarreriment tecnològic. Ara són els països de l'est europeu, o les economies emergents del sud-est asiàtic, les que fabriquen productes senzills amb una formació similar a la nostra però amb salaris inferiors. És per això que cal una política industrial activa basada en incrementar, en

paraules del professor Ballester, la dotació tecnològica del nostre teixit empresarial, la formació dels nostres treballadors i la producció dels sectors on podem disposar d'avantatge competitiu. Produir serveis i productes de millor qualitat.

En relació al petit comerç, en els darrers anys hem assistit a l'eclosió de grans centres comercials que poden tenir efectes

positius de cares al consumidor, per l'augment de la competència. Però una proliferació il·limitada d'aquests establiments pot fer desaparèixer el petit comerç, fet que desertitza els centres de les ciutats i facilita la pèrdua d'una part significativa de classe mitjana, amb les conseqüències que això comporta. A més, aquests centres situats als afores de les ciutats fomenten l'ús individual del cotxe i per tant un augment del consum irracional de l'energia.

D'altra banda, el boom del sector de la construcció en un context de crèdits barats ha comportat l'especulació immobiliària i un molt fort creixement dels preus dels pisos, fet que perjudica el qui intenta accedir per primer cop a la vivenda i augmenta considerablement l'endeutament de les famílies. I això per no parlar dels desperfectes mediambientals i paisatgístics a la costa o a les muntanyes. Les alternatives són poques per la manca d'una política decidida d'habitatge públic i la no

existència d'un mercat de lloguer potent, segur i assequible.

Després de l'exposició, els assistents a la xerrada van intervenir animadament opinant sobre cada uns dels temes plantejats gràcies a la seva experiència laboral i professional, fet que en les aules els professors no tenen oportunitat de copsar. Això va comportar un intercanvi interessant de coneixements per uns i altres, fet que ens proporcionarà a tots més instruments d'anàlisi per interpretar el nostre temps.

Joan Corominas

El carrilet d'Olot a Girona (I)

Un dia, a l'escola de l'Anna van proposar de treballar un projecte sobre les persones grans -el projecte dels avis en van dir. Una de les activitats que varen voler fer va ser anar a visitar avis i àvies i entrevistar-ne uns quants, per veure quines coses explicaven i com passaven el temps.

La classe de l'Anna va anar a visitar una residència de persones grans a Salt. Aquest centre es diu "Les Vetes", perquè està situat en el que antigament havia estat la llar d'infants d'una important indústria tèxtil del poble. Al centre van trobar moltes persones grans que feien moltes activitats, però un senyor va cridar l'atenció de l'Anna, perquè se'l veia molt atrafegat escrivint en uns papers i mirant uns vídeos on

sortien uns antics trens de vapor. L'Anna s'hi va adreçar i van mantenir aquesta conversa:

Anna: Bon dia.

Jaume: Bon dia, maca!

Anna: Som aquí per un treball de l'escola. Volem saber coses sobre les persones grans i ens agradaria parlar amb vostè. Ens permet que li fem una entrevista?

Jaume: I tant! Vinga, pregunta el que vulguis. Si ho sé et contestaré amb molt de gust.

Anna: Com es diu i quants anys té?

Jaume: Em dic Jaume Bonet i Cortina i vaig néixer el 1913. Per saber quants anys tinc hauràs de fer una resta.

Anna: (Després de fer la resta) Ui, això són molts anys! Deu haver

viscut moltes coses.

Jaume: Déu n'hi do!

Anna: D'on és vostè?

Jaume: Sóc de Girona

Anna: A què s'ha dedicat?

Jaume: A moltes coses, però principalment vaig ser ferroviari.

Anna: Ens pot explicar com anava la feina?

Jaume: Mira. Jo vaig treballar 10 anys al tren de Palamós, entre el 1926 i el 1936. Després hi va haver la guerra civil. Acabada la guerra vaig treballar al tren de Sant Feliu de Guíxols durant 3 anys i mig i després vaig estar 20 anys al tren d'Olot.

Anna: Ui. Així vostè és un ferroviari de tota la vida. Per això estava mirant aquest vídeo de trens.

Jaume: Sí. Podem dir que he passat

gairebé 40 anys treballant en els trens. Però no només he fet de ferroviari, també he treballat en una empresa de transports, en una de construcció i a d'altres llocs. I m'he dedicat al cant, a l'arqueologia i a viatjar.

Anna: Ens podria explicar alguna anècdota dels trens, és que a la classe tenim un nen, en Pau, que el seu pare és ferroviari. Tot el dia està parlant dels trens i de la feina del seu pare, però suposo que ara és diferent de la d'abans.

Jaume: Segur que sí. Si tens una estona t'explicaré alguna cosa de la feina d'abans. Veuràs, jo vaig treballar a tots els carrilets de Girona. Ara d'aquests trens on jo vaig passar-hi 40 anys ja no en queda cap, però abans eren molt importants. Mira: avui quan heu d'anar amb els pares o amb l'escola d'un lloc a l'altre què feu servir?

Anna: El cotxe o l'autobús.

Jaume: Abans no n'hi havia de cotxes, i d'autobusos ben pocs. Per anar d'aquí cap allà s'anava en tren o en bicicleta.

Anna: A mi m'agrada molt anar en bicicleta, però els pares no m'hi deixen anar pel carrer. Diuen que hi ha massa trànsit i que és perillós.

Jaume: Doncs abans tothom anava en bicicleta. Els carrers dels pobles i les ciutats estaven plens de bicicletes. I quan s'havia d'anar més lluny s'agafava el tren. Hi havia molts més trens que ara.

Anna: Segur, perquè ara hi ha molts llocs on el tren no hi arriba.

Jaume: Abans era molt important per transportar persones i, sobretot, mercaderies. Jo vaig començar a treballar al tren de Palamós a Girona. Aquell any el tren havia

arribat a Banyoles i hi havia molt trànsit de mercaderies: portàvem fusta, minerals, sacs de jute... molts materials cap al port de Palamós i del port cap als pobles de l'interior. Però després va arribar la guerra i tot va quedar desmuntat.

Anna: Quina guerra?

Jaume: Una guerra que hi va haver entre el 1936

i el 1939. Però més val que no en parlem, perquè les guerres són molt dolentes i no et vull explicar batalletes. El cas és que la guerra va fer malbé el carrilet i jo llavors no tenia feina. Vaig anar a demanar-ne al tren de Sant Feliu de Guíxols, que sí que funcionava, i em van contractar. Allà feia de revisor: demanava els bitllets als passatgers. Vaig estar-hi tres anys i mig. L'any 1942 vaig canviar de feina i vaig entrar a treballar al tren d'Olot. M'encarregava del transbord de mercaderies entre el tren d'Olot i el tren gros.

Anna: Quin tren gros?

Jaume: Després va ser la RENFE, però nosaltres li deiem així perquè tots els altres trens eren de via estreta.

Anna: D'acord!

Jaume: Era una feina força difícil, perquè no es podien perdre les mercaderies i s'havia de procurar que tothom treballés a gust.

Anna: I hi va estar 20 anys? És molt de temps, no?

Jaume: Sí, però era una feina que m'agradava molt.

Anna: Ui, em sap greu, però em sembla que ja hem de marxar.

Moltes gràcies senyor Jaume.

Jaume: Torna sempre que vulguis, que encara tinc més coses per explicar-te...

Anna: D'acord, ja tornaré. Adéu!

Jaume: Fins a la propera. Adéu Anna! I tots van tornar a l'escola. Tothom va explicar el que havia après dels avis:

El senyor Jaume mirava un dibuix de l'estació d'Anglès

En Miquel havia parlat amb una àvia que havia estat aviadora; la Dolors havia entrevistat un pastisser que li havia donat una recepta del pa de pessic; l'Elena va parlar amb una senyora que havia estat directora d'un hotel,... i l'Anna va comentar el que li havia explicat el senyor Jaume.

Els ulls d'en Pau es van obrir com taronges mentre l'Anna parlava, perquè aquest tema li interessava moltíssim. Després en Pau va aixecar la mà i va proposar de fer un projecte sobre els carrilets de Girona. Va dir que sabia que ara s'hi podia anar en bicicleta, que el seu pare els podia portar a la màquina d'un tren, que tenia fotos antigues, que...

El mestre el va haver d'aturar.

- Primer hem d'acabar aquest projecte i després ja ho veurem - va dir el mestre.

Tota la classe va continuar treballant amb el projecte de les persones grans, però pensant en el que havia dit en Pau.

Quan al cap d'uns dies es va haver de triar un altre projecte, tots van votar el dels carrilets que havia proposat en Pau.

En properes edicions veureu quin-nes informacions van trobar sobre els carrilets i sobre la via verda d'Olot a Girona.

Pere Salvatella i Armengol

Fragment del document "Una proposta d'Educació Ambiental: El carrilet d'Olot a Girona" elaborada durant el curs 2000 - 2001

El "Feliuet", un dels carrilets on havia treballat en Jaume Bonet.

Fuives, centre mundial del guarà català

Cada vegada que començo aquestes cròniques per donar una petita raó de les excursions portades a terme per aquesta entitat, m'envolta el pensament de per què ho faig, i si hi ha algun lector interessat a llegir-les. Un servidor no sap adornar les frases com voldria i amb paraules que a vegades has de donar un cop d'ull al Diccionari Pompeu Fabra, per optar al coneixement de desxifrar-les. No sé si a vosaltres us passa el mateix. Fet aquest raonament, i comptant amb la vostra permissibilitat, comento l'excursió realitzada i que ens ha portat aquest dijous fins a Fuives, centre mundial del guarà català, que per orientar-vos es troba a la comarca del Berguedà, dins el terme municipal d'Olivan, per si algun dia us voleu perdre per aquells entorns d'aquest nucli zoològic qualificat com a zona paisatgística i reserva natural, amb una típica casa pairal catalana anterior al segle X.

La nostra expedició formada per cinquanta-set socis del Casal arriba al lloc mencionat a l'hora prevista i amb una puntualitat que ens caracteritza, on ens espera un guia, en aquest cas dos, els propietaris pare i fill, la saga dels Joan Gassó, que han sortit moltes vegades en reportatges de TV3, en la sèrie Veterinaris. Ambdós ens acompanyen en el nostre recorregut per la finca, el fill una mica afònic, degut al refredat molt d'acord amb aquests canvis de temperatura constants, que no ens demana permís, passant de la calor a la fred, en un "santiament" (perdoneu l'expressió, ja que no consta en el diccionari català). En el nostre passeig per aquestes diverses instal·lacions trobem la separació de les femelles juntes (en bona avinença) i els mascles separats individualment (per evitar enfrontaments), i ens expliquen la recuperació i manteniment del guarà, i les característiques pròpies d'aquesta raça. Tots porten la seva identificació numerada i es poden moure per aquests entorns paisatgístics amb tota tranquil·litat

i llibertat, ja que aquests espais estan tancats i limitats, i es troben pels voltants de la masia. Permeteu-me comentar breus anècdotes. La femella, en estat de zel, aixeca les orelles i obre la boca, i el mascle molt complidor i servicial la invita a donar un passeig. El fruit d'aquesta trobada es veu als dotze mesos amb el naixement i augment de la raça, per cert batejats segons el lloc i part.

Ens explica el patriarca de la saga Gassó, que en l'àrea de pícnic a l'aire lliure, uns escolars malmetien les taules tot jugant. Aleshores surt i els hi diu "mainada, si no feu bon dat, vindrà l'Herodes", i li contesta un "Eze quien e". A on anem amb aquesta cultura lingüística? Ja hi poden posar voluntat i dedicació els pedagogs per orientar i ensenyar, ja que crec, dintre el meu modest entendre, que no en faran prou amb les sis hores escolars, el proper curs. Ara resulta que això de posar "orelles de burro" als estudiants que no saben les lliçons, era per transferir la saviesa i talent que són portadors aquests animals, segons un mural explicatiu exposat en una de les parets (que cadascú s'ho prengui de la manera que vulgui). Que bé li anirien a l'escolar mencionat.

No en vull estendre més en comentaris sobre aquests rucs que ara estan molt ben cuidats, però fa molts anys servien per portar les pitjors càrregues i treballs, en llocs que tan sols ells amb esforços podien arribar.

Feta aquesta visita, ruta cap al restaurant de Sant Corneli, una pujadeta de carretera per arribar-hi, on ens espera un bon dinar molt complagut pels comensals excursionistes, que recorden en converses posteriors, més que els llocs visitats. Aquest és el punt flac que patim tots, potser degut a l'edat i a la memòria.

Com a punt final del meu escrit, us vull comentar i posar al corrent que ja tenim en marxa l'excursió de SET DIES AL PAÍS BASC, per les dates programades del 2 fins al 8 de juny d'enguany. La nostra

permanència durant aquests set dies quedarà aparcada en un hotel de la bellíssima població cantàbrica de Zarautz (Guipuzkoa), amb sortides programades diàriament. Aquesta vila hospitalària, moderna i tranquil·la té una població d'uns vint-i-dos mil habitants, amb una bonica platja de dos quilòmetres de sorra fina, entre dues muntanyetes, confirmant el que es diu "que Zarautz es mar i muntanya". La propaganda i les inscripcions estan exposades en el tauler d'anuncis del Casal, vosaltres mateixos, benvolguts amics. A reveure.

Ferran Márquez i Morgade

Se'ns presenta al nostre teatre, la primera trobada de creadors de teatre per a tots els públics.

Una producció de Xirriquiteula

– Teatre, sota la direcció de la mateixa autora, Iolanda Llanos. Amb una molt bona interpretació de Prisca Villa, en el paper de Pap, Christian Olivé en el de Rus, i amb una molt adient música de Xavier Lozano.

He de dir que vaig quedar gratament sorprès, degut a la meva poca experiència, de la sensibilitat, poesia, humor i creativitat que aquests personatges ens han delectat amb una mímica, realitzada amb uns trossos de paper on s'amagaven i sobresortien per explicar-nos com un treballador del moll i una pagesa es trobaven per casualitat, fugint dels horrors d'una guerra. Junts superen les seves pors i decideixen formar un nou món.

L'única part negativa de la trobada

ha sigut la manca de públic, ja que el teatre es va omplir en una quarta part. El públic va sortir molt content de l'actuació i els va obsequiar amb una forta ovació.

Voldria animar els lectors de la nostra revista que s'animesin i anessin al teatre, que fan obres molt interessants, encara que surten de la normalitat. Així ajudaríem uns artistes que s'esforcen per fer una bona obra de teatre i sense ànim de lucre.

Josep Pla

gent gran

A vegades, aturar-se, asseure's i escoltar també enriqueix la persona. Fa pocs dies, a l'Aula Magna de la Casa de Cultura de les Bernardes, es va fer la presentació del V Congrés de la Gent Gran de Catalunya. No és que es fes d'amagat, però el seu ressò serà tan mínim que dubto molt que tingui cap conseqüència. Per un costat per la poca informació que arriba als possibles interessats i, per l'altra, les poques ganes de la gent gran a participar en actes que els afecten directament, encara que després tot siguin queixes que el govern no els atén com creuen que es mereixen.

Doncs sí, la reunió tractava que a l'octubre se celebrarà el mencionat Congrés, que tota la gent gran interessada a presentar alguna ponència per debatre el seu contingut tenia ics temps per presentar-la. Aquests congressos se celebren cada 4 anys a Barcelona i aquesta vegada durarà 4 dies amb les des-

peses pagades als assistents.

Com és que a Salt, que passa de dues mil persones, les que en surten perjudicades o beneficiades de les decisions que es prenen en aquests congressos, no arribin a mitja dotzena, tirant llarg, les interessades? Segurament perquè no els arriba la informació; tinguem en compte, però, per experiència, que si a un Casal de Jubilats s'anuncia que tal dia hi haurà una xerrada per parlar d'aquest tema, es quedaran sols els ponents.

Com s'ha arribat a aquesta situació? La cultura de preocupa't per tu i que cada u s'espavili, que s'ha implantat interessadament en la vida social, cosa que ens ha convertit a tots subjectes (objectes?) manipulables de fàcil conduir.

Els Casals de Jubilats eren i són necessaris perquè la gent gran tingui un lloc on recollir-se per passar l'estona amb altres companys, està bé que s'hi vagi a passar

l'estona jugant a cartes, parxís,... també treballs manuals i balls de tant en tant. També penso que alguna conferència i tertúlia per parlar de coses necessàries que afecten la vida dels avis no estaria malament. I sobretot, almenys per què no poguessin dir: Ah, no ho sabia, quan la contesta més generalitzada és, igualment faran el que voldran!

Tantsemenfotisme, decepcions de la vida, experiències frustrades? De tot hi deu haver, per això a vegades sents a dir: si hi hagués una candidatura de jubilats, que som majoria, la cosa canviaria. El mal és aquest, es parla per parlar sense cap anàlisi ni coneixement de causa, per això dic que sí, que és molt important l'exercici físic, però que si no va acompanyat del mental, els misatges que ens arriben, més dels necessaris, no els sabrem pair.

Camina Mira i Observa

Gerard Quintana i Joel Joan

El macroconcert Catalunya Acció Sonora (CAS 06), que el proper 22 d'abril reivindicarà la música, la llengua i la cultura catalanes comptarà amb la participació de Gerard Quintana, un cantant que és tota una institució del rock en català, que per a l'ocasió ha convidat l'actor Joel Joan a compartir escenari durant part del seu concert. En principi, i segons ha confirmat el mateix Quintana, seran tres les cançons en què Joel Joan participarà, mentre que la resta del concert, que tindrà una durada aproximada de trenta-cinc minuts, no comptarà amb la presència del protagonista de Porca misèria. El concert servirà per repassar alguns temes dels dos discos en solitari de l'excantant de Sopa de Cabra, Senyals de fum i Les claus de Sal, però no es descarta que pugui sonar també algun dels temes més coneguts de la històrica banda gironina. La col·laboració entre Gerard Quintana i Joel Joan no és nova, sinó que es va iniciar fa uns mesos amb la presentació conjunta d'un espectacle en el qual es compartien cançons i poesies. Aquella unió sobre els escenaris va fructificar recentment en forma de cançó enregistrada en l'últim treball de Quintana, Per un tros de cel, un CD més DVD en el qual es van incloure tot un seguit de col·laboracions, entre les quals hi havia la de Joel Joan interpretant el tema Jo, un dels que probablement sonaran al Palau Sant Jordi el proper 22 d'abril. A més, i donada la significada militància de Joel Joan en defensa de la llengua catalana, no es descarta que l'actor faci un parlament en aquest sentit durant el concert.

Nou disc de Macedònia

Macedònia ja té a les botigues el seu tercer treball discogràfic que es diu Sakam té, una expressió que significa 't'estimo' en macedoni, i que de nou l'ha editat DiscMedi. Malgrat aquest títol, les cançons del disc no tracten temes amorosos, sinó que mostren diferents perspectives de la vida quotidiana vistes des dels ulls d'un infant.

Aquest nou CD té la intenció de seguir la línia dels seus anteriors discos, que van tenir una molt bona resposta per part del seu públic potencial, que són els infants i els joves preadolescents. Per això, en aquest disc els temes tractats són els que més poden preocupar les persones d'aquestes edats, com una separació dels seus pares, els canvis que experimenten en el seu cos o els maltractaments, entre d'altres.

El dilluns 27 de març va sortir el disc a les botigues i la presentació oficial en directe es farà el proper diumenge 9 d'abril a l'Auditori de Sant Cugat. Podeu trobar més informació de Macedònia al web www.grupmacedonia.net

TITOT

Aramateix és la nova formació que encapçala el polifacètic Titot, que després de la dissolució dels Brams l'any passat, segueix al capdavant de quatre projectes a més d'aquest nou que ara veu la llum. S'acaba de publicar el primer treball d'aquesta formació de títol homònim i el debut en directe es va produir el passat 22 d'abril al Palau Sant Jordi en el marc del CAS'06.

En aquest disc hi trobem tota mena d'estils que tenen poc a veure els uns amb els altres: ska, rock de guitarres o fins i tot aproximacions al hip-hop o al jazz electrònic, sense deixar de banda la sonoritat de la cobla amb instruments com la tenora o el fiscorn. També en aquest disc podem escoltar el Titot cantant en llengües que no són el català, com el quètxua o l'occità, per donar resposta als qui li demanaven que no cantés exclusivament en la seva llengua materna.

L'àlbum ha estat enregistrat als estudis Sibèlius de Taradell per en David Rosell i produït per en Carles Belda durant els mesos de desembre, gener i febrer. Entre les 12 cançons hi ha poemes com: "Tirallonga de monosíl·labs", de Pere Quart, rebatejada com "I tu què vols"; "Ara no es fa, però jo encara ho faria", de Joan Salvat Papasseit o "Quatre banderes", de Miquel Martí i Pol.

En el disc hi han participat els exBrams: Francesc Ribera a la veu; Xevi Vila, "Xef", a la bateria i als cors; Sergi Beringues a la trompeta i als cors; Xarli Oliver a les programacions i David Rosell als cors. A més, també hi han participat els següents músics: Jordi Comasòlivas al baix; Rai Castells a la guitarra; Xevi Capdevila al tible, fiscorn i trombó i Marina Porta a la tenora.

Podeu consultar el seu web a: www.aramateix.net

Oriol Pallàs i Moré

El 19 de març, dia de San Josep, a les pistes de Cassà de la Selva va tenir lloc el campionat provincial individual, classificatori per al campionat de Catalunya. Els resultats dels nostres jugadors no van ser massa bons, ja que només les fèmnes van aconseguir un 2n lloc, la Yolanda Jorquera, i un 3r lloc, la Loli Vázquez, totes dues van anar a Santa Perpètua a fer les finals, però van caure eliminades: la Loli a la 1ª ronda i la Yolanda a la 2ª. Els sèniors no van tenir gaires oportunitats i van ser eliminats molt ràpidament.

El 26 de març va tenir lloc a les pistes del Club Petanca Avinyonet la trobada de primavera que per sisè any portem a terme els dos clubs. Un total de 55 jugadors van prendre part en aquest concurs que se celebra en la modalitat de tripletes per sorteig amb caps de sèrie. Vàrem disfrutar d'un dia fantàstic de petanca, ja que el temps hi va acompanyar i el sol va ser el nostre company de joc durant tot el dia. A les 9 del matí es va començar el campionat fins a les 13h, que vàrem parar per anar a dinar. L'àpat va ser molt bo com sempre i el bon rotllo va predominar tota l'estona. A quarts de quatre continuàrem el campionat fins a les finals. El resultat va ser el següent: 1r, la tripleta formada per Domingo, Joan Roldan i Josep Boó, que varen guanyar l'equip

format per Antonio Gálvez i Gregori Anton, que van quedar en 2n lloc. El 3r lloc va ser per Encarnita Campos, Bruno Ayats i Ray, i el 4t lloc per Leandro i Yolanda Jorquera. Després de degustar uns fantàstics "brunyols" i unes mol bones pastes fetes per la nostra amiga Encarnita, tots van rebre uns pernils i uns lots d'embotit de mans de la junta del club.

El dia 1 d'abril va tenir lloc el sopar d'entrega de premis de la lliga d'hivern amb un total de 34 comensals que ens vàrem reunir al voltant de la taula per gaudir d'un bon sopar tot veient el Barça-Madrid. Voldria agrair molt especialment al regidor d'esports de l'ajuntament, Sr. Robert Fàbregas, que ens acompanyés en aquesta petita festa que van organitzar. A l'acabar el sopar es va fer entrega dels premis als guanyadors, també d'un record per a tots els presents i un obsequi de part de l'ajuntament per a tots els participants. Per acabar l'acte, unes petites paraules de comiat del president del club i del Regidor d'Esports, donant ànims per continuar fent coses per l'esport al nostre poble.

El 9 d'abril va començar el cam-

1r i 3r classificats amb la presidenta de l'Avinyonet

pionat provincial de tripletes a la categoria de 2ª de sèniors. El Salt hi va presentar 4 equips, 3 dels quals van passar a la següent ronda, que continuarà passada la semana santa, això vol dir que quan surti aquesta revista ja tindrem guanyadors, i tant de bo n'hi tinguem algun de casa.

També vull comentar que el proper 28 de maig celebrarem als terrenys de l'Era de Cal Cigarro el tradicional "TROFEU EUGESA", que com cada any patrocina l'empresa dirigida pel Sr. Joan Paulí, i que sens dubte és un dels campionats de la província amb més solera i antiguitat. Esperem que com cada any l'afluència de jugadors sigui molt alta.

La junta del club ja està treballant amb l'organització de les Hores Internacionals d'enguany, per veure si podem millorar l'edició de l'any passat, tant amb les fèmnes com amb els sèniors. És per això que demano la col·laboració com cada any dels anunciants habituals en el programa de les Hores i també de qualsevol de nou que s'hi vulgui apuntar per ajudar-nos a tirar aquest campionat endavant, ja que el seu cost és molt elevat i les despeses són moltes. Gràcies a tots, amics.

4ts classificats amb la presidenta de l'Avinyonet

Josep Boó i Alech

“Salut i pessetes, i *lo demás* són punyetes”, deien els catalans pragmàtics, abans de l’era euro. Sigui quina sigui la versió moderna d’aquesta dita, que l’actualitzi amb una parauleta que rimari amb el nom de la moneda unitària (tot un prodigi d’enginy, diguem-ho de passada, a l’altura d’un ‘Nemo’ per designar un peixet cinematogràfic amb 3 segons de memòria, d’un ‘Roby’ per una criatura mecànica de joguina o d’un ‘Dragui’ per explicar per TV3 als nens la història de sant Jordi i la resta de personatges i/o mites històrics del país...), la frase en qüestió sintetitzaria el tòpic que diu que els catalans som uns interessats –“la pela és la pela...!”–, uns agarrats, uns insolidaris, etc, etc.

D’acudits sobre catalans en corren un munt, i ara que hi ha Internet... és un fart de riure. Ara mateix els en podria explicar mitja dotzena, però ens ho estalviarem... Ens concentrarem en un, només, per dues raons: perquè és el millor, i perquè se l’ha inventat un personatge insigne, una significada i significativa personalitat de la vida pública espanyola. Es tracta de José María Cuevas, president vitalici (fins que la realitat ho desmenteixi) de la patronal de patronals espanyola, la CEOE: ara fa poc el senyor Cuevas (que no és empresari, sinó una curiositat) va guanyar, per enèsima vegada, les eleccions a president de l’ens, com no podia ser d’altra manera després que l’únic contrincant que tenia, Joan Rossell, president de la patronal catalana Foment del Treball Nacional, va retirar la seva candidatura per motius relacionats amb el “mal moment” que estava tenint a La Resta d’Espanya tot allò que fos català, i particularment els productes fabricats a Catalunya, subjectes, fora del Principat, a un estricte marcatge i a un boicot salvatge i irracional, suposadament com a càstig mescurat per haver tingut les penques de demanar una reforma de l’Estatut d’Autonomia, interpretat allà com a Declaració d’Indepen-

dència: una pretensió intolerable que demanava una declaració de guerra (comercial, de moment). I la van declarar.

La reacció dels empresaris catalans no va ser –com hauria passat en altres latituds– indignar-se –emprenyar-se, fins i tot–, fer pinya i presentar en bloc una reclamació de desgreu i una compensació per danys i perjudicis, i no ja al president de tots els empresaris espanyols (que Espanya, amb Catalunya a dins, és un país capitalista, se suposa...), sinó al mateix president del Govern estatal, que per més senyes és socialista: doncs ni aquest ni l’altre –que és més de dretes que el Codi de circulació– no van obrir boca, en tot aquell llarg període en què la Caverna, la Cueva i la Covacha espanyoles van dedicar-se amb una fruïció pornogràfica a escampar pels seus altaveus a sou calúmnies, tergiversacions, inexactituds i directament mentides podrides, i en definitiva el secular odi de tint racista de La Resta d’Espanya cap a Catalunya i els desgraciats habitants que la poble.

L’empresariat català es va enfadar, sí, però contra els polítics del nostre Parlament nacional que havien decidit presentar, en hora tan inoportuna, la fotuda reforma estatutària, per culpa de la qual els catalans havíem assolit cotes d’impopularitat mai vistes abans (no?) a Espanya, que és “el nostre mercat natural” (sí?)... Cap comentari sobre els aspectes purament economicistes que el nou Estatut pretenia millorar, especialment l’agència tributària catalana i el consegüent control dels recursos i de les infraestructures productives del nostre país/colònia...

I mentre tot això passava, el nostre home va explicar el seu acudit: “*Lo saben aquél que diu que una empresa catalana de gas presentó una OPA hostil contra una empresa eléctrica nacional?... Pues era una OPA ‘a la catalana’: pagando poco y con el apoyo del gobierno de turno...*”. Val a dir que als empresaris catalans no els hi va fer

pas gaire gràcia, però tampoc s’hi van posar pedres al fetge... Si fa no fa igual que quan la presidenta del govern autonòmic madrileny, Esperanza Aguirre, els va tractar com uns comanxes dient que si la seu d’Endesa vingués a Barcelona sortiria del “*territorio nacional*”... Al cap d’uns dies una empresa alemanya va llançar també la seva OPA sobre Endesa, i aquesta oferta, ves per on, va ser beneïda per tot el cor de detractors de la catalana...

I l’altre fort contrast de colors el va donar per aquelles dates l’aprovació sense més problemes (i sense cap reacció de fòbia enlloc, cal dir-ho?...) de l’Estatut valencià, que consagra, amb la vergonyosa i incomprendible complicitat del PSPV, el secessionisme lingüístic, d’una banda, i la barrera electoral del 5%, de l’altra, per impedir l’accés al poder dels grups polítics que el poguessin revocar.

I ara, tornant al nostre estrene i pràctic empresariat, no parlem de dominis lingüístics, de gramàtiques ni de denominacions de la llengua comuna. No parlem de punyetes, sinó de peles: als nostres empresaris, si es poguessin alliberar dels esquemes espanyols (que és molt suposar, ja ho sabem), els hauria d’interessar –i per tant l’haurien de reclamar–, molt més que la comunitat potencial actual de 6 o 7 milions de clients catalanoparlants, una altra de 10 o 11 milions, que estaria a l’altura d’unes quantes economies europees amb llengua pròpia, com la sueca, l’holandesa, la danesa, la finlandesa, etc, que produeixen i comercialitzen els seus productes –des de la planificació a les etiquetes– en la llengua del país, sense por que cap colla de cretins i gent de mala jeia els amenaci de fer-los boicot i d’ensorrar-los el negoci.

Fermí Sidera Riera

Ingredients (per a fer 16 o 17 unitats):

- 180 g de mantega
- 180 g de xocolata de cobertura
- 75 g de farina
- 90 g de sucre
- 210 g de rovell d'ou (12 aproximadament)
- 150 g de clara d'ou (8 o 9 aproximadament)

Elaboració:

Fondre la mantega en una cassola. Una vegada fosa, treure-ho del foc i incorporar-hi la xocolata i deixar-la fondre amb l'escalfor de la mantega. Anar-ho remenant perquè no es facin grumolls.

Untar els motlles individuals amb mantega i després empolvorar-los bé amb farina per evitar que se'ns enganxi el “coulant”.

Pesar la farina i el sucre i afegir-ho a la cassola amb la mantega i la xocolata desfetes. A continuació, separar les clares del rovell i afegir la quantitat necessària de cada ingredient a la cassola. Passar-ho tot junt per la batedora fins a tenir una pasta ben fina.

Finalment, repartir la pasta en els motlles que tenim preparats i introduir-ho al forn, que ja hem de tenir ben calent, durant 8 minuts a 200°.

Nota: cal tenir en compte que el secret d'aquestes postres és fer les mides molt exactes.

Recepta del Sr. BALDOMER GUDAYOL CARLES

Col·laborador de la Comissió Gastronòmica del Consell Municipal de la Gent Gran de Salt.

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els
avantatges de comprar un Opel a Salt.

70%
Aniversari
1928-1998

També ens podeu trobar a Internet: <http://www.grn.es/gudayol>

Naixements

Omar Nvie i Sanyang	22-2-06
Bilal Zeave	28-2-06
Àlex Jiménez i Molina	3-3-06
Billo Sabali	4-3-06
Isabel Murariu i Villarquídez	1-3-06
Vana Matamala i Prat	3-3-06
Sergi Tomàs i Sánchez	3-3-06
Zakaria Fekkak	3-3-06
Achrat Boubes	27-2-06
Yassine Vaoudi	3-3-06
Jula Sawaneh	9-3-06
Mussa Gumaneh i Vingateh	11-3-06
Yerai Guerra i Garcia	1-3-06
Maricielo-Stephanie Achis i Campas	10-3-06
Juan-Ramon Santacruz i Cruz	2-3-06
Yaya Sidibe	11-3-06
Fátima Zannouti	9-3-06
Anas El Bajoui	8-3-06
Marwan El-Maddad	10-3-06
Maria Àvila i González	13-3-06
Ariadna Martínez i González	11-3-06
Pau Picó i Díaz	8-3-06
Matida Sillah	15-3-06
Yefry-Essaú Cruz i Cáceres	15-3-06
Iesatou Kruballi	13-3-06
Abril Rodríguez i Galera	18-3-06
Musa Konteh	7-3-06
Pau Boada i Valera	17-3-06
Laura Garcia i Diaz	14-3-06
Ridha Hammouch	10-3-06
Sara Sakkaki	16-3-06
Aissatou Jobarteh	16-3-06
Gisela Rodríguez i López	19-3-06
Ilyas Bahari	21-3-06
Nerea Lora i Diaz	22-3-06
Anna Fornells i Ballesta	21-3-06
Bubakari Kaba	24-3-06
Àlex Oller i Heredia	19-3-06
Oscar-Daniel López i Garcia	19-3-06
Clàudia Vicens i Riera	26-3-06
Fares Kaddour-Hocine	27-3-06
Aminata Maroug	17-3-06
Ilyas Bouhani	27-3-06
Maria-Rosa Amador i Amador	29-3-06

Casaments

Lucio Fidalgo Robleda	
Laura Vergés Moliner	4-3-06
José-Domingo Rodríguez Primo	
Purificacion Teodosio Silva	9-3-06
Joan Pont Pujol	
Elisenda Dejuan Bonet	10-3-06
Enrique Roca Ibern	
Meritxell Barreiro Colom	18-3-06
Daniel-Sebastian Feruenza Diaz	
Ana-Karena Sánchez Gómez	20-3-06
José-Maria Nuñez Rocha	
Isabel-Verónica Pariente Garcia	27-3-06
Fco-Vauler Moya Teruel	
Araceli Bermejo Galán	1-4-06

Defuncions

Leonor Sala Perich de 86 anys	15-3-06
Juan Carlos Madrid Martín de 19 anys	17-3-06
Luis Ángel Merillas González de 25 anys	17-3-06
Francisco Díaz Peláez de 36 anys	18-3-06
Maria Carmen Pelayo Postigo de 57 anys	19-3-06
Àngela Pedra Salvadiego de 84 anys	22-3-06
Maria Fàbregas Vives de 88 anys	23-3-06
Teresa Martí Ventura de 90 anys	23-3-06
Maria Fusellas Buscatells de 81 anys	24-3-06
Josefa Marquet Noguera de 81 anys	26-3-06
Josefa idón Sicilia de 88 anys	26-3-06
Juan Barrera Gispert de 82 anys	26-3-06
Isabel Corbillo Tena de 70 anys	31-3-06
Marta Fajol Coll de 61 anys	31-3-06
Rosa Maria Rovira Alsina de 60 anys	5-4-06
Maria Pilar Parraga Piernagorda de 62 anys	6-4-06
Antonio Lara Chillarón de 70 anys	9-4-06
Muhamadou-Mamakadi Ceesay de 42 anys	9-4-06
Benito Benjumea Garcia de 42 anys	9-4-06
Ana Mengual Sánchez de 77 anys	10-4-06
José Delgado Delgado de 60 anys	14-4-06
Encarnacion Conesaa Gilbert de 58 anys	17-4-06

Ple municipal ordinari del 24-04-06

Es va donar compte al ple de l'acceptació de la donació feta per la sra. Rosa Guardiola Llobet a l'arxiu municipal consistent en diverses reproduccions fotogràfiques. I de la liquidació del pressupost municipal corresponent a l'exercici de 2005. Amb l'abstenció d'EuiA el ple va aprovar provisionalment el Pla especial urbanístic d'ordenació de l'equipament escolar Pompeu Fabra. El ple va aprovar també el canvi de denominació de l'empresa municipal Nousalt SL perquè el

registre no admetia el primer nom proposat perquè era registrat per una altra empresa.

Amb l'abstenció del grup socialista, el vot contrari dels representants d'EUIA i de IC-V-IPS i el vot favorable de l'equip de govern i el PP es va aprovar actualitzar el projecte d'obres del futur pavelló municipal de gimnàstica.

Per assentiment de tots els grups es va aprovar la nova ordenança de sorolls que adapta la reglamentació saltenca a la normativa general.

Amb el vot en contra d'EuiA i l'abstenció de IC-V-IPS el ple va elegir a Susana Martínez i Pedro Sanchez com a membres de la junta general del consorci de Benestar Social Gironès-Salt.

Per assentiment de tots els grups va prosperar el reconeixement d'obligacions d'exercicis tancats. Amb el vot favorable de Ciu i ERC i l'abstenció del PP es va aprovar el pla de sanejament financer i la memoria d'alcaldia per reconduir l'endeutament de l'ajuntament.

Sudoku

	5			4	8			9
			6					
8	2		7					6
5	6	9		8		7		
	4							
3		2	4		5			8
		6		2		4		
		5	8				6	3
	3			6			7	5

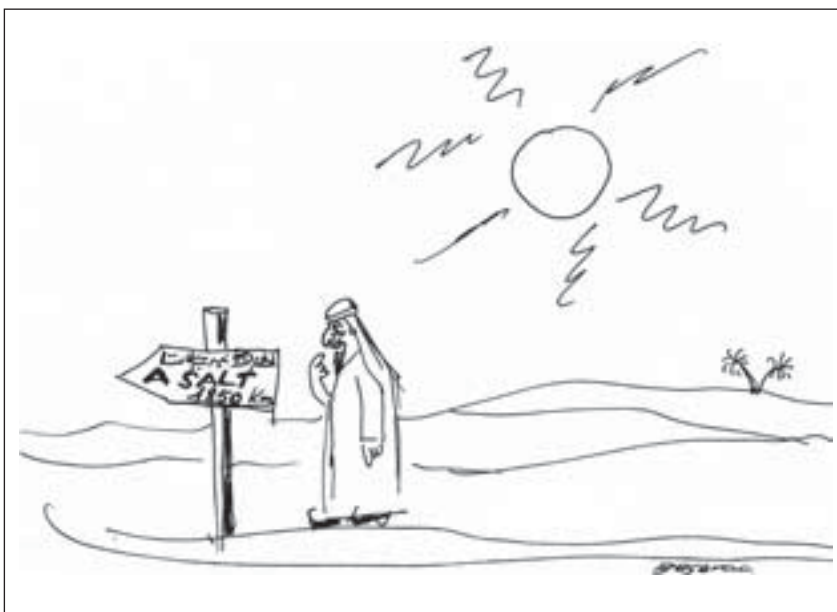

Solució:
 1...c2+ii 2...xc2
 3...xb3
 3...xd1 mate

Juguen Negres i fan mate amb 3 jugades.

6	5	7	1	4	8	3	2	9
9	1	4	6	3	2	5	8	7
8	2	3	7	5	9	1	4	6
5	6	9	2	8	1	7	3	2
1	4	8	3	7	6	9	5	4
3	7	2	4	9	5	6	1	8
7	8	6	5	2	3	4	9	1
4	9	5	8	1	7	2	6	3
2	3	1	9	6	4	8	7	5

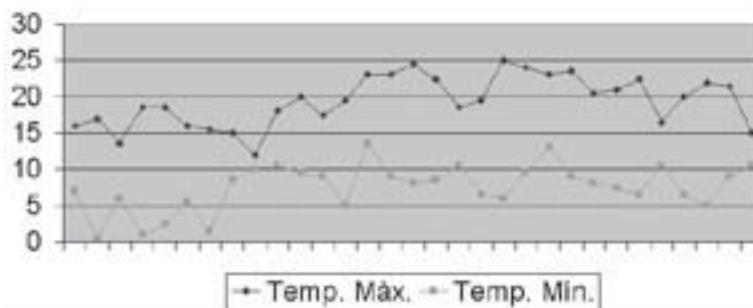
Solució:

El temps

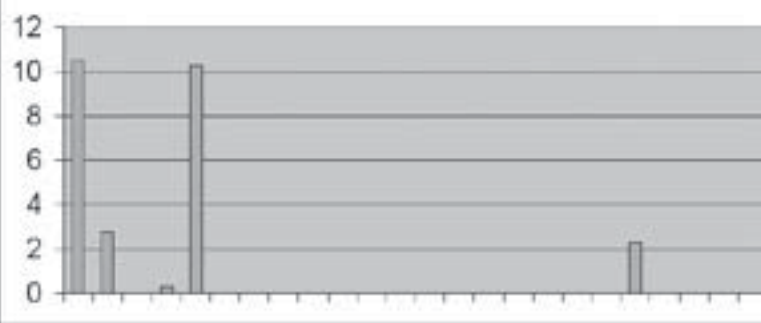
Temperatures i pluviometria de l'11 de març al 10 d'abril de 2006

Evolució de les temperatures de l'11 de març al 10 d'abril de 2006

Temperatura Màxima: 25° el dia 30 de març
 Temperatura Mínima: 0,5° el dia 12 de març

Pluviometria de l'11 de març al 10 d'abril de 2006

Dies de pluja: 5 dies de pluja
 Precipitació màxima en un dia: 10,5 litres acumulats el dia 18 de març
 Pluja acumulada: 26,2 litres